

Disney
L'ADOVÉ
KRÁLOVSTVO

Disney
**L'ADŮVÉ
KRÁLOVSTVO**

Rozprávkový román

Adaptácia: Sarah Nathan a Sela Roman

EGMONT
Publishing

Úvod

Kedysi dávno, vysoko nad kráľovstvom Arendelle, na vrchole jednej hory, ťažila skupinka silných chlapov s veľkou námahou obrovské ľadové bloky. Kone trpezlivo vyčkávali, kým muži naložia ľad na prázdne vozy. Potom ho odvážali dolu do údolia, do mestečka, kde ho predávali. Bola to ťažká a nebezpečná práca. Jedno pokľznutie a obrovské kusy ľadu sa mohli zrútiť dolu svahom – alebo ešte horšie, mohli zavalíť ktoréhokoľvek z mužov.

Nedáľeko, skrytý v tieni, stál chlapec a pozoroval tvrdú chlupskú drinu. Mal so sebou nevelké sane. Volal sa Kristoff a veľmi si prial, aby mohol s chlapmi pracovať. Bol však príliš mladý. Vedľa neho postával jeho priateľ Sven, sobie mláďa. Kristoff si predstavoval, ako obaja zväzajú na sánkach ľadové kvádre dolu do Arendelle. Sven zavetрил studený vzduch a pozrel sa na ľadové bloky. Zdalo sa, že sú veľmi ťažké. Potom si odfrkol, ale ani sa nepohol.

Original title: *Frozen – Junior Novelization*
Copyright © 2015 Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.

Vydalo nakladateľstvo EGMONT ČR, s. r. o., Žirovnická 3124,
106 00 Praha 10 v roku 2015 ako svoju 4448. publikáciu

Preklad Eva Krupová
Zodpovedná redaktorka Stella Jiřová
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sadzba Martin Mráz
Vytlačené v Poľsku
TS 14. Prvé vydanie
ISBN 978-80-252-3331-3

Keď nastal večer, Kristoff konečne Svena presvedčil, aby naložili na sánky aspoň menší kus ľadu. Unavení muži rozsvietili pár lampášov a naložili posledné kvádre. Kristoff sa prikradol až k vozom a pokúšal sa ukradnúť aspoň jeden kus. Chvíľu s ním zápasil, ale napokon sa mu podarilo dostať ho na sánky. Potom do nich zapriahol Svena.

Jeden voz za druhým schádzal horskou cestou dolu do údolia. A Kristoff kráčal so Svenom aj so svojím malým nákladom za nimi.

Tmavá obloha nad ich hlavami sa celkom rozjasnila od polárnej žiary. Nádherný jas sa vlnil ako pavučina jemného zeleného svetla. Pulzoval, potom sa prevalil ponad vrcholky hôr a smeroval dolu, čoraz nižšie ku kráľovstvu.

V trávnom údolí blízko hlbokého fjordu sa v nočnom tichu týčil kráľovský hrad Arendelle. Jasný lesk polárnej žiary, ktorý tancoval pred jeho oknami, zobudil malú dievčinku. Posadila sa a hľadela na prekrásne zelené svetlo.

Potom vyskočila z postele a prešla komnatou, aby zobudila svoju staršiu sestru. „Elsa! Elsa!“ volala netrpezlivo. „Vstávaj!“

Elsa, ktorá mala osem rokov, čosi zahundrala a schovala sa pod perinu. „Anna, choď si ľahnúť,“ napomenula dievčinku.

Ale Anna by už nezaspala. „Nemôžem. Obloha tiež nespí, malí by sme sa teraz hrať,“ povedala. „Nechceš si so mnou postaviť snehuliaka?“

Elsa zoširoka otvorila oči.

Dievčence, dcéry kráľovského páru, boli najlepšie priateľky. Elsa nemohla odolať Anninmu prosíkaníu.

Obe sa rozbehli dolu do haly tak ako boli, v nočných košieľkach, a pritom sa veselo smiali. Keď dobehli do veľkej sály, kde sa odohrávali všetky kráľovské plesy, pozreli sa jedna na druhú.

„Si pripravená?“ spýtala sa s úsmevom Elsa.

„Áno, áno!“ volala Anna a vrhla sa na sestru, aby ju poštekli.

Elsa sa zachichotala. Odrazu bolo vidieť, ako jej vyletujú z dlaní snehové vločky!

Anna šťastne zatlieskala. Vedela, že jej sestra ovláda zvláštne kúzlo: dokáže tvoriť sneh i ľad, dokonca aj uprostred leta!

Elsa sa točila a mávala rukami, čím stupňovala svoje magické sily. Veľká sála sa plnila snehovými závejmi a menila sa na zimné ihrisko. Potom zadupala nohami a celú podlahu pokryl ľad. Tešilo ju, že vidí malú Annu radostne poskakovať.

Napokon sa rozhodli postaviť si snehuliaka. Anna sa zo všetkých síl snažila vygúľať jeho veľké telo. Potom priniesla mrkvu a urobila mu z nej nos. „Snehuliak!“ povedala pyšne.

Elsa sa rozosmiala nad sestriným trochu nepresným výtvorom. „Ahojte, som Olaf,“ povedala hlbokým hlasom a predstierala, že je snehuliak. „Mám rád vrele objatia.“

Dievčence začali okolo smiešneho snehuliaka poskakovať. Potom Elsa svojím kúzlom vytvorila strmú

ľadovú šmykľavku. Anna od nadšenia pištala. Vyliezla hore a spustila sa dolu po ľadových zákrutách. Elsa rýchlo vytvorila ďalšiu šmykľavku, aby zachytila Annu, keď sa rútila dolu. Elsa sa musela snažiť, aby udržala so sestrou krok. A tak robila stále ďalšie a ďalšie šmykľavky, až sa sestrička mohla kĺzať po celej dvorane.

„Anna, spomaľ,“ vravela Elsa, lebo začala mať obavy. „Je to príliš vysoko!“

Ale Anna sa skvele zabávala. Vôbec sa nebála, skákala a šmýkala sa na nových kĺzačkách tak rýchlo, ako ich Elsa dokázala vykúzliť. Keď opäť zdvihla ruku, aby vytvorila ďalšiu, noha sa jej pošmykla a zakopla. Mrazivý blesk zasiahol Annu do hlavy.

Anna vykričla a padla na zem.

„Anna!“ zľakla sa Elsa a príbehla k sestričke. Jej telo bolo studené ako ľad a na mieste, kde Annu zasiahlo mrazivé kúzlo, jej obeleli vlasy. „Mama! Ocko!“ zúfalo vykričla Elsa.

Veľmi sa o sestru bála. Jej obavy rástli, keď uvidela, ako sa na strope vytvárajú obrovské cencúle a zo zeme vystupujú ľadové hroty.

Kráľ s kráľovnou vbehli do veľkej sály a našli svoje dcéry pritúlené k sebe uprostred ľadu a snehu. Vedeli, že Elsa má čarovnú moc, ale to, čo videli, presahovalo všetko, čo si dokázali predstaviť. „Elsa!“ volal kráľ. „Čo si to urobila? To je už príliš!“

„Je mi ľúto,“ riekla zničená Elsa. „Tak som to nemyslela!“

„Anna!“ vzdychla kráľovná a pribehla k dcérke.

„Už viem, čo urobíme,“ riekol kráľ a rozbehol sa do kráľovskej knižnice.

V kráľovskej knižnici bola tma, ale kráľ presne vedel, čo hľadá: prastarú knihu, v ktorej boli ukryté vedomosti zozbierané za stáročia. Keď ju našiel, vybral ju z police a rýchlo v nej prevracal strany, až našiel kapitolu, ktorú potreboval. Bola v nej kresba trolla, ktorý vo svojich rukách držal polárnu žiaru. Pred trollom nehybne ležal zranený človek a malý mužíček ho kúzлом polárnej žiary liečil. Kráľ obrátil stranu. V knihe bola zastrčená rozpadnutá zažltnutá mapa.

Kráľ s kráľovnou neplytvali časom. Teplo sa odeli, vzali obe dcéry a sluhom prikázali, aby osedlali kone. Potom sa kráľovská rodina rýchlo vydala na cestu. Kráľovná cválala na svojom koni s Elsou a kráľ držal v náručí Annu. Kone cválali po ceste k horám.

Kristoff a Sven schádzali dolu po skalnatej horskej ceste zaliatej jasným svetom polárnej žiary. Keď sa však vzduchom zrazu niesol dupot kopýt, uhli z cesty, lebo sa

obávali blížiacich sa koní. Sledovali, ako sa jazdci tryskom prehnali okolo nich. Ostávali za nimi iba ľadové stopy.

Kristoff a Sven sa pustili za nimi a sledovali ich do skalnatého údolia. Tam kone zaerdžali a zastavili sa.

Kráľ s kráľovnou zosadli. Kráľ držal mladšie dievčatko v náručí a kráľovná držala za ruku staršiu dcéru.

„Prosím, pomôžte nám!“ volal kráľ. „Moja dcéra!“

Najprv sa zdalo, že údolie je prázdne. Potom sa zo svahu skotúlala hromada balvanov. Tie sa zrazu rozvinuli, narástli im ruky a nohy a pred kráľovským párom stáli malé sivé stvorenia, ktoré skaly ani trochu nepripomínali. „Trollovia,“ zašepkal Kristoff Svenovi.

V tom okamihu jedna skala blízko Kristoffa vyskočila a premenila sa na Buldu, ženičku pokrytú machom.

„Buďte ticho,“ napomenula Bulda Kristoffa. „Chcem to počuť.“

Potom sa prekvapene priblížila ku Kristoffovi a zistila, že to vôbec nie je troll.

„Zlatička!“ povedala so smiechom a objala ich. „Nechám si vás.“

Kráľ tam zatiaľ stál so svojimi dcérami, kým sa k nemu spomedzi davu nepredral najstarší troll menom Pabbie, aby sa mohol na princezné pozrieť.

Najskôr si prezrel Elsu. „Azda sa s takou prekliatou mocou už narodila?“ spýtal sa.

„Áno,“ odvetil kráľ. „A jej kúzla stále silnejú.“

Troll sa potom obrátil k Anne, ktorá bola stále v bezvedomí. „Máte šťastie, že jej to nezasiahlo srdce,“ povedal. „Srdce sa nezmení tak ľahko, ale hlava sa môže nechať presvedčiť.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Mali by sme zničiť kúzlo a všetky spomienky naň. Ale nebojte sa, všetko pekné zostane.“

Kráľ prikývol. „Urobte, čo musíte,“ dodal.

Jemnými dotykmi prstov vytiahol troll všetky spomienky z Anninej malej hlavy. Spomienky sa vzniesli do vzduchu a Pabbie ich jednu za druhou premieňal. Namiesto snehuliaka v plesovej sále sa Anne vybavila zimné scény na nádvorí hradu. Namiesto snehových vločiek pri vchode do haly si spomenie na snehové vločky, ktoré padajú za oknom jej izby. Všetky tie magické okamihy, ktoré prežila s Elsou, boli preč, nahradili ich celkom obyčajné chvíle. Ako jediná pripomienka jej zostal vo vlasoch biely pramienok.

„Tak teda,“ povedal Pabbie, keď skončil. „Teraz si už nespomenie na nič zlé.“

„Nespomenie si ani na moje ľadové kúzla?“ spýtala sa Elsa.

„Nie,“ odvetil Pabbie.

„Tak je to najlepšie,“ povedal otec Else.

„Počúvaj ma, Elsa,“ riekol Pabbie princeznej. „Tvoja moc bude silnieť. Je to síce krásne, ale aj veľmi nebezpečné.“

Keď hovoril, vykúzlil na oblohe obraz staršej Elsy. Obraz pôvabne krúžil okolo hebkých snehových vločiek. Zrazu sa vločky pod jasom polárnej žiary premenili na ostré ľadové hroty. Tých sa zmocnil dav ľudí, podobných prízrakom, a zaútočil na Elsin žiariaci obraz.

„Musíš sa naučiť svoju moc ovládať,“ pokračoval Pabbie.

„Strach bude tvoj nepriateľ,“ dodal.

Kráľ si Elsu privinul k sebe. „Budeme ju ochraňovať,“ sľúbil. „Zamkneme brány, prepustíme služobníctvo a prestane sa stýkať s ľuďmi. Tak udržíme jej tajomstvo skryté pred každým... aj pred Annou.“

Po návrate na hrad kráľovský pár ihneď vydal rozkaz na uzatvorenie brán. Všetky dvere zostali zamknuté a okná sa nesmeli otvárať. Svoje dcéry izolovali a neprijímali nijaké návštevy. Rodina sa skryla hlboko vnútri svojho murovaného domova.

Kráľ a kráľovná si stále počínali veľmi opatrne. Ako princezné rástli, rodičia robili všetko, aby mohli zaručiť, že Elsa dokáže ovládať svoju moc. To však znamenalo, že sestry takmer neboli spolu. Najmä Elsa sa Anne vyhýbala, lebo sa obávala, že by jej znova mohla ublížiť. Ubiehal deň za dňom a Elsa väčšinu svojho času venovala povinnostiam, ktoré vyplývali z jej budúcej úlohy vládkyne, a pritom sa neustále snažila držať svoje ľadové kúzlo pod kontrolou.

Bolo to veľmi ťažké a Elsa často cítila, že nemôže ovládať svoju moc. Kedykoľvek sa zasmiala či rozplakala alebo keď bola rozrušená, začali sa jej na končekoch prstov tvoriť ľadové kryštáliky.